Лучия Вакарино

Инцидент по време на лов

Илюстрации Паола Антиста

Издателство Фют

All names, characters and related indicia contained in this book, are copyright and exclusive license of Atlantyca S.p.A. in their original version. Their translated and/or adapted versions are property of Atlantyca S.p.A. All rights reserved.

© 2015 Atlantyca S.p.A., Italy
© 2021 for this Book in Bulgarian Language by Fiut Publishing
Text by Lucia Vaccarino • Illustrations by Paola Antista

Original edition published by RCS Libri S.p.A. (Fabbri Editori)
Original title: **Me, Mum & Mystery • Doppia indagine per Emily**

Woodland with bluebells (46940935) © 2013 (Nick Reynolds Photography),

Used under license from Shutterstock.com, for the cover photo

© 2013 Walter Menegazzi, for the photo on pp 25, 85, 117 e 133.

Footpath through the middle of a carpet of bluebells (190684190) © stocker1970, Used under license from Shutterstock.com, for the photo on p. 7.

Old archive with wooden drawers (158775440) © Deyan Georgiev, Used under license from Shutterstock.com, for the photo on p. 39.

Beautiful Cotsworld stone home and garden in Castle Combe, England (93246400) © Justin Black, Used under license from Shutterstock.com, for the photo on p. 55.

Living room with large window and classic sofa with table (113306542) © Iriana Shiyan, Used under license from Shutterstock.com, for the photo on p. 69.

English house (158636723) © mubus7, Used under license from Shutterstock.com, for the photo on p. 101.

Order is half of life (223930069) © Bildagentur Zoonar GmbH, Used under license from Shutterstock.com, for the photo on p. 149.

Long corridor (227723242) © Eviled, Used under license from Shutterstock.com, for the photo on p. 163.

English countryside, quaint cottages (56294014) © St. Nick, Used under license from Shutterstock.com, for the photo on p. 181.

International Rights © Atlantyca S.p.A., via Leopardi 8 – 20123 Milano – Italia foreignrights@atlantyca.it – www.atlantyca.com

No part of this book may be stored, reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording, or by any information storage and retrieval system, without written permission from the copyright holder. For information address Atlantyca S.p.A.

Инцидент по време на лов • Детективска агенция МАМА И АЗ
© Издателство „Фют“, 2021
Превод Нели Николова Раданова
Редактор Албена Раленкова

Тази книга е предмет на авторско и търговско право на издателя. Използването на текста, илюстрациите и оформлението без съгласието на издателя е забранено. Продаването, препродаването, заемането, наемането и пускането в обращение по друг начин, освен по начин, определен от издателя и закона, е забранено.

ISBN: 978-619-199-662-9

Пролог

Селският път от Блосъм Крийк към местността Холифийлд, която обитателите ѝ наричаха просто „Новите къщи“, не беше оживен. Особено през есента, когато дърветата от двете му страни спираха слънчевата светлина и заради влагата от двата странични рова по него постоянно се стелеше лепкава мъглица.

Мъжът, който вървеше по него, обаче не забелязваше нищо. Той прекара внимателно ръка през косата си, за да не разроши идеално сресания си перчем, и въздъхна шумно. Ето го, изгубен насред нищото, заради ужасното му чувство за ориентация... И ако в града беше лесно да намери отново улицата, в това затънтено място нямаше нито една табела, сателитната навигация на телефона му се

чувстваше също толкова изгубена, колкото и той, а наоколо нямаше жива душа, за да попита за пътя.

Куфарът започваше да му тежи и мъжът го премести от едната си ръка в другата, после пооправи възела на вратовръзката си и изпъна елегантното си сако. Обичаше да се облича изискано. За случая си беше сложил и една кърпичка на точки в джобчето на сакото. Но стилът му щеше да понесе тежък удар, ако се наложи да прекара нощта в някоя кошара.

„Не мога да рискувам, тук съм по много важна причина“, каза си мъжът и подръпна добре поддържаната си брада. „Ако този път успея, ще се оправим за дълго време. Може би дори завинаги. Разбира се, най-напред трябва да намеря пътя...“

В този момент чу далечен смях зад гърба си.

– Ей, има ли някого там? – извика той и се огледа.

По пътя се зададоха два велосипеда. Караха ги две деца, които си бъбреха весело и въртяха педалите. Момиченцето беше с руси коси и лунички, а момчето – с черна коса и очила. Мъжът въздъхна с облекчение.

– Деца, изгубих се, може ли да ми помогнете? – извика им той, когато наближиха.

– Разбира се! – отвърна весело момиченцето. – Къде трябва да отидете?

– В хотелчето „Трите корони“ в Блосъм Крийк.

– Но то е от другата страна на селото! – възкликна момчето с очилата.

– Сигурно съм объркал посоката, като излязох от гарата – отговори мъжът с въздишка.

Русото момиченце му се усмихна.

– Не се притеснявайте, от тук е много лесно. Върнете се обратно, вървете все направо и като стигнете до кръстопътя, завийте наляво.

– Добре! Значи направо, кръстопът и вляво – кимна мъжът. – Много ви благодаря!

– Няма защо! – отвърнаха децата и отново завъртяха педалите.

Мъжът тръгна бързо в обратната посока. Бъдещето му зависеше от това пътуване и от голямата възможност, която беше напът да му се отвори.

Мамо, отивам при Райли за проекта по естествени науки.

Да поискам от Матю едно коренче мента.

Ловен инцидент или... убийство?

Еее... Не можах да се крия дълго...

1. Жертва в гората

Емили доближи колелото си до Райли и го погледна крадешком. „Дръж се нормално“, повтори си тя за пореден път, като се мъчеше да продължи да се усмихва, но не прекалено. Радваше се, че ще прекара известно време с него, но ако Райли усетеше как го гледа, какво ли ще си помисли?

Емили въздъхна. Толкова много неща се промениха през последните месеци. Откакто двете с майка ѝ се преместиха от Лондон в Блосъм Крийк, животът ѝ се беше преобърнал изцяло. Най-неочакваното тя се оказа наследница на детективска агенция „Райт“, както и на къща на ул. „Оук роуд“ №1, принадлежали на странния чичо на баща ѝ. Чичо Орвил беше изчезнал безследно при една буря и Емили се оказа единствената му жива роднина. И докато успеят да се обърнат, двете с майка ѝ Линда се оказаха въвлечени в няколко заплетени и опасни разследвания, с които агенция „Райт“, или както я наричаше Емили, агенция „Мама и аз“, се беше справила блестящо.

Но в този момент младата детективка се интересуваше повече от това, че на единайсет години се оказа в ново училище, с нови приятели, нови преподаватели и нови проблеми, включително и... е, да – и сърдечни.

– И после отидохме на пистата за картинг. Карала ли си някога карт? – попита я Райли и прекъсна мислите на Емили.

– Аз ли? Ами не... – измънка тя и веднага си каза, че е много загубена.

Райли, с блестящи зад стъклата на очилата очи, не даде вид да е забелязал „страданията“ на приятелката си, погълнат напълно от разказа за почивните дни, които беше прекарал с баща си.

– Това е... специално място! – възкликна той и заразказва много по-словоохотливо от обичайното. – Има една част точно като пистите на „Формула 1“ и трябва да си сложиш каска, а картът е като истински състезателен болид, по-малък, но с волан, спирачка,

ускорител.... В началото не успявах да вземам добре завоите, но после баща ми ми показа какво да правя и завъртяхме доста обиколки. Трябва да отидем някой ден с Джейми и Скот – ще видите колко съм добър!

Емили се засмя.

– Не мисля, че мама ще ме пусне, тя вижда опасности навсякъде!

– Да, разбирам те, и моята е такава. Знаеш ли, в началото не искаше да ми разреши. Но после татко ѝ се обади и я убеди.

Родителите на Райли се бяха развели, когато той бил малък. Едва наскоро баща му се беше появил отново и сякаш се опитваше да навакса пропуснатото време със сина си.

– И кога ще се видите пак? – попита Емили.

– Не тази събота и неделя, защото баща ми трябва да откара един камион с товар във Франция, но следващата събота и неделя ще отидем в аквариума.

Емили се усмихна. При едно от разследванията на агенцията двете с майка ѝ бяха успели да свалят несправедливите обвинения към Оуен, бащата на Райли, и за момичето и досега този случай оставаше специален.

– Ето, че стигнахме, това е магазинът – посочи Райли.

Емили се огледа изненадано. Така беше потънала в мислите си, че не беше разбрала, че са стигнали до центъра на Оуктаун, градчето близо до Блосъм Крийк. Удивена, че пътуването ѝ се беше сторило толкова кратко, тя слезе от колелото с известно съжаление и последва Райли към магазина.

На голяма табела над вратата пишеше „Магазин за хоби материали“, а витрината беше пълна с различни бои, четки, цветни хартии и дървени кутии.

– Тук има всичко, което ни трябва за проекта по естествени науки – обясни Райли и извади от джоба на якето си един акуратно сгънат лист. – И какво е оправданието на Джейми и Скот, за да не ни помогнат?

Емили въздъхна:

– Остави ги. Утре ще се разберем с тях.

Емили хвърли поглед към дисплея на телефона си и зяпна от изненада. *„И днес мен и Скот ни няма“,* гласеше съобщението.

– А, не! Не! Не! И не! – ядоса се Емили и бързо набра номера на Джейми:

– Джейми Мълбъри, какви ги вършиш!?

От другия край на телефона ѝ отговори весел глас:

– Ти си точно като баба ми! И тя ми говори на име и презиме, когато е ядосана!

Емили се разсмя, като си представи за миг как би изглеждала като Пейгъти Мълбъри, но после си спомни за кашата, в която я беше забъркал приятелят ѝ.

– Не може да не дойдете! Как ще отида сама в къщата на Райли?

– Е, нали сте приятели? А освен това познаваш и майка му. Там си като у дома си... а после може да се почувстваш още повече като у дома си...

– Да не си полудял! Какви ги говориш... Идвай веднага!

– Не мога, на зъболекар съм с баща ми. Годишен профилактичен преглед... Досадна работа. Моят зъболекар винаги закъснява и има милион пациенти. А в чакалнята няма интернет, от един час гледам един аквариум, прочетох всичките научни списания и ми останаха само женските, в които е пълно с тъпи снимки на рокли.

– Не ме интересуват проблемите ти със

зъболекаря, ти трябваше да си тук! – изсъска Емили. – А Скот?

– Реши да иде с баща си да вземат неща за магазина, ще се върнат късно довечера.

– Но нали се разбрахме за днес следобед?

– Да, но мисля, че после му казах по погрешка, че ще се видим утре.

Емили изстена.

– Джейми, ще си платиш за това!

– Всъщност би трябвало да ми благодариш! Хайде, знаеш, Райли те харесва...

– Това го казваш ти.

– Защото ми го каза той.

– Да, но сигурно сега вече не мисли така.

– Знаеш какъв е. Срамежлив е!

– И какво те кара да мислиш, че се интересува от мен?

Джейми въздъхна:

– Емили, аз съм най-добрият ви приятел. Познавам и двама ви като пръстите на ръцете си.

Далечен глас се намеси в разговора.

– Джейми, твой ред е, хайде идвай!

Беше Пол Мълбъри. Макар и позаглушен от шумовете в чакалнята, тембърът му не можеше да се обърка. Емили вече го по-

знаваше достатъчно добре не само защото беше бащата на най-добрия ѝ приятел. Пол Мълбъри беше полицейският инспектор на Блосъм Крийк и не беше сред феновете на агенция „Мама и аз“. Вярно е, че от време на време беше принуден да приеме помощта им, но винаги го правеше с голямо неудоволствие.

– Трябва да вървя. Ще ти се обадя по-късно – каза Джейми.

– Не, не ми се обаждай, защото вече няма да говоря с теб, Джейми Мълбъри! Разбра ли? – отсече Емили ядосано.

После, като заби поглед във върховете на обувките си, се доближи до вратата на дома на Райли и натисна звънеца.

– Добър ден, Емили – посрещна я с усмивка Вероника, майката на Райли. Носеше рокля в лилаво и сиво, която подчертаваше ледено-сините ѝ очи, и изглеждаше зашеметяващо, както винаги. – Ти си първата пристигнала.

– Аз съм и единствената, която ще дойде – измърмори Емили. – Джейми и Скот имат друга работа.

– Какво? Имали работа? – възкликна Райли, като се показа от стаята си с лист креп хартия в едната ръка и лепило в другата. – Но нали се бяхме разбрали за днес следобед...

– Джейми забравил, че трябва да ходи на зъболекар, а Скот разбрал, че ще се виждаме утре – обясни Емили и пак заби поглед в обувките си, за да не забележат пламналите ѝ бузи.

Вероника сви рамене.

– Толкова по-зле за тях. Ще пропуснат прочутия ми чийзкейк с лешников крем.

Емили погледна сладкиша, сложен в чиния в средата на масата. Изглеждаше страхотно и за миг момичето забрави бедите си.

– Сигурен ли си че, ще можем да го направим? – попита Емили, като гледаше скицата на проекта за модел на Слънчевата система.

– Разбира се – отговори уверено Райли, докато правеше на топка парчета амбалажна хартия и ги обвиваше с лепенка, за да оформи планетите.

Учителката по естествени науки госпожица Мерит, твърд привърженик на преподаването чрез различни проекти, предишния месец беше убедила класа да направи малък театрален спектакъл на тема „Произходът на вселе-

ната“, за който Емили с голямо притеснение беше принудена да се облече като метеорит. Сега беше разделила всички на групи за работа върху проект за Слънчевата система. Но тъй като учителката беше предупредила, че няма да е достатъчно обикновен текст на хартия, групата на Емили беше решила да представи работата си с помощта на умален модел. И четиримата бяха решили, че това е страхотна идея, жалко, че сега бяха останали само двама, за да я реализират на практика.

– Подай ми лепенката, моля те – протегна ръка Райли.

Пръстите им се докоснаха и Емили побърза да се отдръпне.

– Но къде отидоха ножиците... – измърмори тя, като се мъчеше да скрие притеснението си.

– Там, зад теб – посочи Райли, който изглеждаше напълно погълнат от създаването на модела.

– Много добре се справяш с тези неща... – отбеляза Емили след известно мълчание.

Райли сви рамене.

– Скот е по-добър от мен. Но баща му е вманиачен на тема „Направи си сам“ и

те майсторят заедно разни неща, откакто Скот ходеше в детската градина. А аз, нали...

Момчето помръкна за миг. Емили прехапа устни. Какво можеше да му каже? Райли и баща му Оуен току-що се бяха намерили отново, но това не можеше да изтрие спомена за всички години, през които момчето беше расло без него. Тишината стана още по-тежка.

– Както и да е, забавно ми е да правя тези домашни. Госпожица Мерит е страхотна, не като оня сухар Блум – смени темата Райли и напрежението намаля.

Неговата неприязън към учителя по естествени науки беше станала легендарна и Емили се възползва от това, за да започне разговор за най-невероятните изцепки на омразния учител. Миг след това двамата се смееха така неудържимо, че Емили я заболя коремът.

– Ами онзи път, след едно от избухванията му, когато вместо да излезе през вратата, влезе в тъмната стаичка? – каза Райли, като едва успяваше да говори от смях.

– Да, а помниш ли онзи път, когато за да излезе от класната стая, почука на вратата?

– Ами като ми каза „Ти преписваше, видях

те с окото на края си!“? И въобще не беше вярно, че преписвах, но въпреки това ме изпрати при директора.

– А ти отвърна: „Господин учителю, не знаех, че сте извънземен“!

Точно когато Емили си мислеше, че всъщност следобедът с Райли съвсем не се оказа лош, звънна телефонът ѝ.

– Джейми е – каза тя, като погледна дисплея и се опита да прикрие разочарованието си.

– Може да е свършил и да иска да мине да ни помогне.

– Много съм му ядосана, защото... – Емили се поколеба и се изчерви. – Защото не може да зарежеш така приятелите си насред проекта по естествени науки. Ако си мисли, че ние ще свършим всичко, много се лъже.

– Но ако не отговориш, със сигурност няма да ни помогне – отбеляза Райли с весело пламъче в яркосините си очи.

– Прав си. Ало? Джейми, казах ти, че съм ти много сърдита и не искам вече да говоря с теб! – започна Емили. Но изражението ѝ се смени рязко. Замлъкна, кимна няколко пъти и после приключи с едно нетърпящо възражение „Идваме веднага!“.

Райли я изгледа смаяно.

– Идваме? Но как така, тук едва започнахме...

– Може би е станало убийство.

– Но къде отиваме? – попита Райли, като се метна на колелото си.

Беше казал на майка си, че ще идат за малко до книжарницата да вземат картон, и излетяха от къщата.

– В началото на гората, на два километра от магазина за лов и риболов.

– Джейми там ли е?

– Да, връщали се от зъболекаря с баща му, когато Питър се обадил на инспектора, но ми каза, че вече са оградили всичко и не пускат никого да влезе, така че не е видял нищо и не знае какво точно се е случило – обясни Емили, докато въртеше педалите с всички сили.

Скоро видяха Джейми. Червената кола на инспектора беше паркирана на края на гората и Питър, младият полицай, който работеше с Мълбъри, се опитваше да разгони любопитните, за да не стане задръстване по тесния селски път. Още една кола на полицията беше

паркирана малко по-назад и жена в униформа говореше с мъже в бели гащеризони, които сигурно бяха от криминалната полиция.

– И вие двамата също. Отдалечете се! – каза Питър, като видя Емили и Райли. – Нищо лично, извинявайте, но не искам инспекторът да ми се кара пак заради теб, Емили.

– Но и Джейми е тук... – запротестира момичето.

– Той дойде с инспектора! – отсече Питър.

– Може би ако му правим компания, няма да си пъха носа в разследването – осмели се да каже Емили с ангелско изражение.

Питър я изгледа лошо.

– Виждам, че се опитваш да ме подхлъзнеш, но аз няма да се хвана на номера ти. Ако искате да останете, стойте на три метра от тук. И тримата! Иначе ще се обадя на родителите ви.

Емили повдигна вежди и въздъхна. Дори Питър, въпреки вида си на момче с все още пъпчиво лице, беше непреклонен.

– Не иска да ми каже дори коя е жертвата – пошепна Джейми, когато Емили и Райли отидоха при него. – Знам само, че на баща ми му се обадиха, докато бяхме в колата, теле-

фонът беше на високоговорител и преди да успее да го изключи, чух думата „убийство“.

– Да идем от другата страна. Може оттам да видим нещо – предложи Емили.

– Питър не ме изпуска от очи нито за миг – оплака се Джейми. – Нареждане на баща ми.

– Ох, и Питър е станал по-хитър напоследък – разсмя се Райли. – Но все пак Емили няколко пъти е успявала да го подхлъзне.

– Имам една идея – каза Емили и се огледа наоколо. – Вие двамата стойте там, където ви каза той, до онова дърво. Правете се, че аз съм зад дървото и продължавайте да си говорите. А аз ще отида да чуя какво си говорят онези полицаи до Питър.

– Ей, а защо ти?

– Ами защото идеята е моя – отсече Емили и като внимаваше да не я види Питър, се промъкна между колите.

Джейми и Райли изтичаха до дървото, така че когато Питър се обърна към тях, не забеляза нищо странно.

Емили, свита между колите, наостри уши.

– Изстрел с ловна пушка в гърба – казваше единият от мъжете в бяло. – Много вероятно е да става дума за ловен инцидент.

– Какви нещастници обаче, да го оставят така – въздъхна пълничката полицайка. – Едно време ловците бяха благородници.

– Ами на село се случва по-често, отколкото можеш да си представиш – заяви авторитетно другият. – Трябва да го забранят тоя проклет лов.

– А традициите? – попита полицайката.

Но разговорът за и против лова бе прекъснат от инспектор Мълбъри, който след като се беше уверил, че Джейми е на сигурно разстояние, заби поглед в бележника си и каза:

– Жертвата се казва Брайън Парсън, пенсионер на шейсет и четири години.

Инспекторът вдигна поглед от бележника си и зави покрай колата си. Точно в този момент той видя Емили, сгушена до едната гума.

– А... здравейте, инспекторе – промърмори тя с виновен вид.

Инспектор Мълбъри прокара ръка по лицето си и въздъхна дълбоко.

– Райт!

– Виждате ли, че може и на вас да ви се случи?! – каза Питър на шефа си, почти ликувайки, че поне този път не е виновен за изтичането на информация.